

MARIJIKIN OGRAČEK

NA ČAST DETETI MARIJIKI

GA VREJŪJE ZA NAŠO DEČICO

KLEKL JOŽEF, VP. PLEB.

V ČRENSOVCIH.

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin 1. dečinskoga dneva
septembra 8. leta 1931.

CENA NA SKŪPNI NASLOV LETNO 4 D.

Pišemo si.

Rešitev vgank, štero smo objavili v 10. snopiči je sledeča:

1. Neje venec pa je li, neso rože pa so li. Ka je to?

Rešitev: **Rožnivenec.**

2. Jelec Polde. Ka je te mož?

Rešitev: **Poledelec.**

3. Vrbanov Jožek je šo v trgovino po sol. Mati so ga zgonili. Gda so njemi peneze dali, so njemi ostro zapovedali:

1. „Na peneze pazi, 2. z robca jih ne odvežuj, 3. po poti ne posedaj, 4. z decov se ne zmenjaj.“ Ka je Jožek mogo delati, ka je te štiri materne zapovedi verno spuno i li prineso sol?

Rešitev: 1. Jožek je v robec zvezane peneze djao v žep, 2. z žepa jih ne jemao vö, 3. gda so ga pajdašje zvali, ka bi si pri njih dolseo i se zmenjao, ne jih ne bogao, nego paščo se je mimo njih, 4. i gda je prišo v trgovino, je peneze z robcom vred dao trgovci, te si je peneze vzeo v kraj, v robec je pa zvezao Jožeki küpleno sol.

Pravilno rešo vse tri vganke:

Škafar Franc, vučenec III. razreda osnovne šole v Soboti. Za nagrado dobi v Soboti v starom Martinišči, Križova št. 4. lepo knigo „Čududelná svetinja“. Naj pride sam po njo.

Rešitev so poslale pa prvi dve vganke rešile. ne pa zadnio: *Casar Štefanija*, Bogojina hš. 14. Pišeš mi, da naj ti že ednok pošlem kaj za rešitev, posebno zdaj obečamo knigo od Marije.

— Draga Štefanija, rad bi ti jo, ali vidiš, tretje vganke nesi rešila pravilno. Že si blüzi k nagradi, jo gotovo dosegneš, samo rešavli šče naprej vganke. Pozdravla te — *Stric.* — *Vuk Gizela* z D. Lendave, *Cigan Angela* z D. Lendave, *Istenič Slava* z D. Lendave. Ve tri bi skoro rešile vse. Prvi dve ste, tretja vam je vujšla. Drugič jo bole zgrabite, ka se vam ne zmota z rok. Bodite vse tri pozdravlene. — *Stric.*

Dragi Stric! Najlepše se Vam zahvalüjem za nagrado, šteta me je jako razveselila. Prosim, oprostite mi, da Vam nesam dugo odgovorila, ar sem se močno v prst vrezala. Lepo se Vam zahvalüjem za Marijikin Ograček, iz šteroga se dosta dobroga navčim. Le večkrat pošlite kakšo vganke. Z veseljom jo sprejemem.

Z odličnim poštvüvanjom

vučenka *Korošec Gizela* v Šülincih,
p. G. Petrovci, Slov. Krajina.

Draga Gizika! Dvoja reč me jako veseli iz tvojega pisma. Veseli me, da se raduješ nagradi i da želno čakaš Ograček pa vganke. Ne veseli me pa, ka si se v prst vrezala, pa to celo močno, ka pa če bi si ga odrezala, ka bi pa te bilo? Deklica brez ednoga prsta! Ka si pa rezala? Lejko meso, ali pogače, ali krühec, da bi si kem prle vtišala lakoto? Če tak, te te naj ta nesreča navči, ka boš vsikdar mirno jela i pila i boš mislila pri tom: O kak je lačen i žeden je bio Jezus na križi za mene! Z lü-bezni do njega jaz tüdi par minut zatrpim i samo potem si vrežem falaček krüha i gutnem požirek vode. To malo zatajüvanje pa darüjem za trpeče düše v očiščilišči. — Če si se pa vrezala, ka si po nepotrebnom kaj zrezavala ali pa čerano pri potrebnom deli, vendar z nepazlivosti, te pa te nesreča opomina, ka vsako delo začneš z Bogom. „Marijika, pomagaj mi i čuvaj me!“ Tak zdehni pred delom, pa te dober Bog reši nesreče. — Pozdravlja te — *Stric*.

Dragi nam stric! Z velikim veseljem vam pišem te vrstice. Najprle vas lepo pozdravim i vam želem najbolše. Ne zamerite mi, če -sam ne prišla na Malo Mešo v Črensovce, da je z Lipovec nišče ne šo ta, jaz pa ne vem. Na proščenje bi pa šla, pa me noga bolela, ka sam ne mogla iti. Zato vas lepo prosim, dajte mojo nagrado našemi širiteli, gda prido ta. Zdaj vas pa izročim v varstvo Marijino. Naj vas ona čuva v vsakom deli! Zaenkrat vas lepo pzdravi *Ülen Anica v Lipovcih*. Zbogom do drugoga pisma. Prosim odgovor.

Draga Anica! Nagrago smo ti obrvim po pošti poslali. Ne vem, kak se je mogla zgübiti. Zdaj drugoč smo jo poslali po nekoj osebi v Beltince, da ti jo širiteo odtec prinesejo. Si jo že dobila? Daj odgovor! Nogo si pa vrači, ka boš k leti na Malo Mešo že mogla v Črensovce priti. Bodi i ti po Mariji pozdravljena i obvarvana greha! — *Stric*.

Pošta.

Vsem. Naročnino plačajte vsi do 8. decembra! Vganke toga snopiča rešite i rešitev, pošlite do 15. decembra.

VGANKE.

I.

„Kelko kapljic, telko let
Bog nam daj na svet' živet.“

Tak popevajo veseli ljudje na gostüvanji ali v krčmi.

Vgonite, draga dečica,

- a) jeli to pesem Bog posluhne, to je, jeli što žive teliko let, keliko kaplic spije?
- b) Jeli so takše kaplice, štere dajo ešče dugše življenje, kak keliko jih je?
- c) Gde se dobijo te kaplice?

II.

Zakaj dobi dete pri krsti ime?

III.

Kakšega botro (kumo), kakšo botro si naj poišče dete pri sv. firmi, ka se Bogi najbolje dopadne?

IV.

Kakši dar naj žele dete od svoje firmanske botrine?

V.

Ki se gizdavo nosi,
Kama se vozi?

VI.

Žela po penezaj koga je vmorila?
Koga pogübila?

VII.

Što časti najlepše svojega krstnoga patrona?

Ki reši vse vganke, dobi molitveno knigo, ki jih pa reši pet pravilno, dobi za nagrado sv. čislo.

Priloga M. Lista i ž njim Novin.

Cena na skupni naslov letno 4 Din.

• Marijino darüvanje.

Gda je Marijika mala deklica bila, so jo njeni stariše v cerkev odpelali i so jo za cerkveno službo darüvali. Mala Marijika se je v cerkvenoj šoli včila četeti, pisati, pobožne pesmi spevati, najbolje pa sveto živeti, to je dobroga Boga iz celoga

Marijiko oča i mati sv. Joakim i sv. Ana darüjeta za cerkveno službo. Spodkar klečita, puniva bože lübezni. Poleg n e-va veseli rod. Na drugoj strani stopnic edna mati kaže svojem deteti na Marijiko, kak veselo ide od starš v gor v cerkev, da se nos eti popolnoma Bogi. Pred cerkvenimi vratami jo čaka dühovnik z cerkvenimi devicami.

srca lübiti, blišnjega svojega pa kak samo sebe. Tü v cerkvenoj službi je iz Marijike deteta zrasla devojka, devica Marija.

Novembra 21. sveti sveta kat. Maticerkev god Marijinoga darüvanja. Drago detece! Te den, če si le mogoče, idi v cerkev

pa prosi Marijiko sledeče: *Marijika, lepo te prosim, sprosi mi od dobroga Boga miloščo, ka bom se v cerkvi vsikdar tak dobro oponašal(a), kak si se ti. V te namen tebi na čast zmolim edno Zdravomarijo. Po tom zmoli edno Zdravomarijo i prideni na konci eto zdihavanje: Srce Jezušovo, potolaži se!* Če 21. ne moreš v cerkev, opravi to pobožnost doma! Jeli ka včiniš to, drago detece?

Marijika je v cerkev šla
povrgla oba stariša:
Sam Bog jo zvaó, Ga bogala,
Veseliva sta stariša.

Slomšekova mlada leta.

Draga deca! Ali ste že čüli to ime Slomšek? „Smo že, kakpa ka smo že čüli njegovo ime“. Tak bote neštetni pravili. „Pa v Novinaj smo tüdi včasih od njega čteli,“ tak bote mi dele pravili. Dobro, jako dobro draga deca! Čtite radi. Što rad dobre knjige čte, pa dobre novine, s tistoga postane tüdi dober človek.

Ali pa vsi znate, dečica, što je bio Slomšek? „Ne, bote pravili, neštetni nevemo“. Da te pa vsi znali, što je Slomšek bio, bode vam te Marijikin Ograček pisao od njega. Tak lepo preživite svoja mlada leta kak je on. Marija bode te z vami jako zadovolna. Zdaj pa poslušajte dobro!

Slomšekov rojstni kraj.

Jako žmetno ste vsikdar, draga Marijina dečica, čakali svojo mater domo z romanja. Premišlavali ste si, ka vam mati kaj lepoga prinesejo. Ali žveglo, šifrice, citre, ali pa cuker. Kak veseli ste bili, če so vam mati kaj lepoga prinesli. Pa tüdi dobroga. Naši ljudje radi romajo. Idejo kama daleč. Kama pa hodijo? „K svetoj Trojici, k Majkoi boži“, bote mi odgovarjali. Dobro. Vidite, deca, tak so tüdi inda ljudje radi romali. Pa so bole deleč hodili, kak zdaj hodijo. Hodili so po dva tjedna pa šče duže. Naši dedeki pa mamice so radi hodili v Celje na božo pot. Šli so po več dni ta i nazaj.

Pa te me, lüba dečica, pitali, zakoi vam od toga pripovidavlem. Včasi vam povem, zakoi. Kda sem šče tak mali bio, kak ste zdaj vi, so mi moja mamica radi pripovidavali, kak so hodili v Celje na božo pot. Najbole jih je pa veselilo to, ka so šli mimo tiste hiše, v šteroi se je Slomšek narodo. Kak so srečni bili naši stari romarje! Šli so mimo Slomšekove hiše! „Hiša, so mi pripovidavali mamica, je jako velka, pa tüdi lepa. Je na ma-

lom zeleni bregi. Pred hišov je stala košata lipa. Pod bregom ide železnica. Poleg nje pa teče bister potoček. Kraj je jako lepi⁴. Tak so mi mamica pripovedavali od Slomšekove rojstne hiše.

V toj hiši se je narodo že pred 132leti Slomšek. Letos pa je minilo ravno sedemdeset let, kak je mro. Pri krsti je dobo ime Anton. Stariši so bili jako delavni i pobožni. Bili so pa kmečkoga stana. Maloga Slomšeka so meli jako radi. Posebno mati. Meli so ga bole radi, kak vse drugo na sveti. Mali Slomšek pa nji.

Pa prva mlada leta hitro pretečejo. Jeli, draga deca, kak hitro minejo dnevi i leta. Minejo, ka je niti ne zapazimo. Za njimi pa pridejo prve skrbi. Šola se začne. Šče pomlite, kak ste se neštarni bojali šole? Kda ste šli oprvim v šolo, kak ste trepetali. Tak kak šiba na vodi. Ka pa Slomšek, ali se je tudi on bojao šole? Ne, nikaj se je ne bojao. Zakoj pa bi se. Pa pogledn mo, kak je on preživo šolska leta!

(Dale.)

Pri mrtvoj mamiki.

Jožek i Anika
tužno zabranita,
mrtva da mamika
bi se zakopala.

Drevo* ošepn la,
ne se odmeknola:
,mamika nesmeš vkraj,
što bi naj hrano zda?'

,Hrane, obleke nej,
hladno že tūd' vūnej,
bosiva, nagiva
z gladom se hraniva.'

,Oča je vse zapio,
tebe tūd' vsikdar bio,
v vozi se zdaj muči,
dobre ka klao lūdi.'

,Zbūdi se mamika,
lepo te prosiva,
Jožek i Anika,
viš, ka sva maliva.'

Srčen.

* indri se pravi: trlga, škrinja

Ka pomeni oltar?

Kelkoštekrate idemo v cerkev, vsikdar se ščemo približati oltari. Pred njim poklekamo i se prekrizamo. Ali znate, draga deca, zakoj tak delamo. Mogoče ste že gda mislili, ka oltar pomeni, da pred njim vsikdar poklekamo i molimo. Oltar je prostor, gde se opravla daritev sv. meše. Sv. meša pa je živa predočitev Kristušove daritvi na križi, kak ste se to v šoli včili. Kristuš je bio križani na Kavarijskoj gori. Ar se opravla na oltari ista daritev — kak na Kalvarskoj gori, je za nas oltar sveta Kalvarijska gora. Ešče več je oltar, on pomeni samoga Kristuša. To si dobro zapomnimo.

Afrika. Misijonar pazi na katehumene, ki majo obed. Vsi ti črnici se pripravljajo z velikov gorečnostjov na sv. krst. O keliko je žetve i kak malo je delavcov.

Že od najstarejših časov vala oltar za najdragši zaklad bože hiše — cerkvi, pred šterim se duhovnik i ljudje globoko nanizavlejo. Lepo priliko, kak duhovniki izkažujejo čast oltari, vidimo na velki petek. Duhovnik stopi pred oltar v črnoj obleki. Oltar je goli i nepokriti; tebernakel prazen i odprti stoji. I ka napravi duhovnik? Vrže se pred oltar na stopnice. Moli Kristuša, šteroga oltar predstavlja. Oltar je ravno tak goli kak Kristuš, gda so ga slekli. Na te način so v starih časih izkazüvali poštuvanje oltari.

Ešče nekaj drugoga pomeni oltar. To je poštuvanja vredno počivališče, grob svetoga mučenca; kajti v vsakom oltari so te-

lovni ostanki ednoga mučenca. Deca, ali je ne to nekaj velkoga! Grob mučenika (mantrnika) naj bi nam bio prostor, gde se vrši sv. meša. Mučeniki, ki so za Kristuša krv prelejali i življenje dali, so gospodi, krali vseh mučenikov, podobni postanoli. Zato sme njihov grob nositi njegovo sv. Telo i Krv. Ali razmite zdaj vrednost i pomen oltara?!

Zvün vsega toga je Jezuš vsikdar na oltari v tabernakli pod podobov kruha navzoči i nas gleda. Njegova žela je, da bi se mi z njim pogučavali. Rad je, če v nevolaj k njemu pribežimo. Vsakokrat nas potolaži, če se njemu zavüpamo. Zato, draga deca, kda prestopite cerkveni prag i se približate oltari, lepo poklekните i se globoko nanizite pred Najsvetejšim Oltarskim svestvom! Nato molite Kristuša, ki tak želno čaka vaših molitev!

Zapravlvec.

Kak ste vidili, draga dečica, škodi naš znanec, alkohol, našemi zdravji. Pa ne samo to. Poglednimo če ne škodi tüdi našemi premoženji. Zato si skrbno poglejmo sledeči vzgled. Pred dverami edne oštarije je stao eden človek z metrom v roki i je mero dveri. Pa mera je ne glihala. Drugi so ga spitavali, ka pa delate človek. Ka delam? Dveri gledam kak so zacomprane. Niti 3 metre neso visika i je šlo skoz vse. Meo sem hišo, štale, konje, krave, kola, njive, loge pa je odišlo vse skoz. Pa tüdi sreča, mir i čast pa vest, vse je šlo skoz. Če pa ščem sam iti skoz, me vö vržejo. To ali spodobno se je godilo že vnogimi. Zato, draga dečica, ne pijmo alkohola, da si ohranimo svoje imanje.

Zračunano je, da se spije v Sloveniji letno 5 i pol milijonov litrov žganice, 36 milijonov litrov vina, 26 milijonov litrov piva. Vkup 61 i pol milijonov litrov. Računajmo, ka košta 1 liter žganice 20 Din, vina 10 Din i piva 10 Din, i vidimo, ka košta 61 i pol milij. litrov vküp 670 milijonov Din. To pa je komaj frtao od vseh pijač. V svoji Jugoslaviji se spije alkoholni pijač za blüzi 7 milijard Din.

Draga dečica, tü vidite, kelko milijonov se ta da za našega znanca. Vnogi se tožijo, kakši slabi časi so zdaj. Pa vendar, vnogim za pijačo ne je škoda z težkočov pridoblenih penez. Če pa trbe peneze za kakšo dobro stvar, povemo, za dober krščanski tisk, kak žmetno se to plača. Zato, draga dečica, ne pijmo alkoholni pijač, rajši čtimo i širimo krščanski tisk.

Jezušek te zovel

Mali si šče bio. V nedužnem blaženstvi so ti šli dnevi. Cvele so ti samo rože. Trnja si ne poznao. Veselilo se ti je srce, kda je prišla nedela. Matli so te oblekli v svetešnjo obleko. Na

okni so vtrgnoli beli cvet i djali so ti ga na prsi. Za roko so te vodili k ljubomi Bogi v cerkev. Ne je bio samo cvet na tvoji prsaj beli. Tudi tvoja duša je bila v belo oblečena, brez smrt-noga greha. Svetila se je kak sneg, kda na njega posinejo sunčni žarki. Srečen si bio i veseloga srca si stopo v svetišče bože.

Znao si, ka je cerkev: hiša Jezušova, šteri je tak rad, či dete pride k njemi. Vej pa je pravo: „Pustite male k meni, ar njih je nebesko kralstvo“. Prišo si i poklekno pred oltar. Radüvao se je Jezušek nad teov, nad tvojov čistov dušov.

Zvonovje so se oglasili. Milo so zvali ljudi k Jezušu. Hram boži se je napuno z verniki. Pri oltari je zvonec naznana začetek najsvetejše daritvi. Dühovnik boži je v zlatom oblačili stopo k oltari. Mogočno so se glasile orgole po svetišči božem. Jezero vernikov je spevalo v čast najsvetejšemi Bogi. Morje prošenj i zahval se je stekalo k prestoli Najvišešega. Cerkev se je zavila v oblake kadila, šteri so se zdigavali više i više pa Bogi prinašali prošnje vernoga ljudstva. Služabnik Gospodov pa je vzeo v svoje posvečene roke Jezušu. Bog je blagoslovo svoje ljudstvo. Mir Kristušov je počivao na dühovnikovom obrazi, plavao je po cerkvi i objeo vse, male i velke, stare i mlade.

Ti pa si klečao pred Bogecom. Tak lejko ti je bilo v duši, tak ti je v svetoj lübeznosti bilo srce. Orgolanje, spevanje, kadilo, sveteo mešnikov obraz, to te je vsega prevzelo. Neskončano hrepenenje je od niket prišlo v tebe. V skruti kot tvojega srca se je vkradnola tiha žela zagorela je v moč-n plamen, da si ves goro od nje. Ta močna žela je bilo Jezuš kovo poz anje. Pravo ti je: „Vidiš, kak lepo je pri meni. Pridi v mojo službo. Na zemli boš meni služo do smrti, v nebesaj pa na veke. Pridi, želno te čakam“. Čüo si ti glas. Potiho ti je gućao Jezušek v srci. Poslüşao si ga i skleno, ka boš šo za njegovim glasom. —

Jezušek te čaka. Tak de veseli, či svoje življenje njemi posvetiš. Eli si pa nej pozabo na njegov tihi glas v tvojoj duši? Eli misliš na njega? Eli je beli cvet tvojega srca ne povehno? Eli si ne zablodo med trnje greha? Spominjaj se Jezušekovi reči i ne pozabi jih. Spuni njemi želno. Srečen boš na tom i na ovom sveti.

Beli rožl med rožami.

V temi sobici sedita dva otroka. Velik šopek rož, samih belih krizantem imata na tleh. Starejša sestre plete vence, mlajši brat pa ji zbira in podaja posamezne cvetke. V preveliki vnemi so se jima vnela lica, da sta kakor dve roži med rožami. Stara ura na steni kratkomerno z grgajoćim zvokom tiktaka in meri čas. Tiho je vse naokrog. Prazniški mir. Ljudje so pri maši. Saj je dan Vseh svetih in ceste so prazne. Jožek neprestano vprašuje Anico, ki je leto starejša in mnogo ve.

„Kje pa je zdaj mama, Anica, ko je umrla?“

„V nebesih je med angelci.“

„Med angelci? Kakšni pa so angelci?“

„Lepi so in peroti imajo.“

„Kakor golobi? — Potem tudi letajo lahko, ne?“

„Seveda.“

„Pa kaj dela mama med angelci?“

„Rože nabira in jih nosi ljubemu Bogu.“

„Kakšen pa je ljubi Bog, Anica?“

„Zelo velik in dober, pa sivo brado ima,“ razlaga sestra. Jožek premišljuje. Ne ve kako bi si predstavljal ljubega Boga. Mogoče je tak, kakor sosedov dedek, ki ima tudi sivo brado. Nek strah ga je spreletel, ker je sosedovemu dedeku že večkrat nagajal. In kaj, če bi bil to sam ljubi Bog?

„Anica, kako je to umreti?“

„Hudo. Ležeš, oči zapreš in ne vstaneš več.“

„Ali tudi boli?“

„Nevem, mislim da tudi boli.“

„In kaj pa potem?“

„Nič. Potem si mrtev.“

„Ali je mama tudi tako umrla?“

„Tudi. Mislim, videla pa nisem.“

„In ne pride nikoli več k nam?“

„Nikoli več . . .“ šepne v solzah sestra.

Tiho je Jožek. Premišljuje o mami, ki je umrla in ne pride nikoli več nazaj. Nerazumljivo mu je vse to in ne ve si odgovora. Zamisli se, da celo pozabi podati rožo, veliko belo krizanteno, ki jo ima v roki.

„Jaz bi tako rad imel mamo, Anica, zakaj je umrla? Vsak dan bi ji nosil rože, take lepe bele. Saj si rekla, da je imela bele najrajši.“

„Da bele . . . Pa naju je imela še rajši.“

„Ali mama ve, da ji pleteva venec?“

„Seveda ve, saj naju gleda iz nebes.“

Jožek si ne upa dvigniti pogleda. Misli z neko sladko grozo na to, kako ga mama gleda iz nebes. Vidi v duhu njene žalostne oči, ki ga gledajo, kakor bi ga hotele prositi odpuščanja za nekaj. Potem je nekaj zašumelo v veži. Oba se prestrašeno ozreta proti vratom. Zadrgrnjeno tiktakanje ure ju straši in malih src se polašča nemir. Strahoma pogledujeta na okna, kakor v pričakovanju, da se tam nekaj prikaže, nekaj lepega, ali groznega, kdo bi to vedel. V veži so zaškripale podnice, kakor bi kdo narahlo stopil nanje.

„Mogoče je pa prišla mama“, zašepeta Jožek sestrici i ves trepeta od pričakovanja. Pa čakata zaman. Mati ne pride nikoli več.

Otroci, ki nimajo matere, so oškodovani za nekaj, kar je najlepše na zemlji. Oškodovani so za materino ljubezen, ki je najlepša i najmočnejša. So kakor izruvani i nikoli se prav ne znajdejo. Na Vseh svetih dan jih vidiš na pokopališču. Ob materinem grobu stoje in samo v očeh jim bereš tiho, nemo bol.

— r —

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

Kako prav ima Wolpert, ko piše:

„Ponižna karmelska redovnica Terezija nam kaže, kaj stori človeka resnično — velikega: ne velikost zunanjih dejanj in uspehov, temveč velikost zvestobe. In sicer predvsem zvestobe v malem, potem velikost vestnosti, s katero opravljamo svoje dolžnosti do najmanjših, velikost vdanosti, s katero smo pripravljene sprejeti vse trpljenje in težave, ki nam jih Bog pošlje in velikost potrpežljivosti, s katero jih prenesemo. Sveti Avguštin je nekoč izgovoril lepo, modro, globoko besedo: „Velik hočeš postati? — Tedaj prični z najmanjšim!“

Benedikt XV. je 14. avgusta 1921 govoril o lastnostih duhovnega detinstva.

„Duhovno detinstvo izključuje popolnoma vsako čustvo samodopadajenja, vsako samopovišanje, kakor da bi mogli s človeškimi sredstvi doseči nadnaravne cilje in varljivo zaupanje, da si v uri nevarnosti in skušnjave zadostujemo.

Na drugi strani pa ima duhovno detinstvo živo vero v pričujočnost božjo, krepko časti njegovo Moč in Usmiljenje in zaupno išče pomoči pri Previdnosti Onega, ki nam podeli milost, da se moremo vsega hudega ogibati in vse dobro doseči.

Tako so kreposti tega duhovnega detinstva — občudovanja vredne, bodisi da jih opazujemo z negativnega, bodisi s pozitivnega stališča. — Sedaj razumemo, zakaj jih je Jezus označil kot potrebni pogoj v dosego več lega življenja.“

S temi zadnjimi besedami opozarja sv. oče na Matejev evangelij v 18. poglavju.

Tu beremo:

„V tisti uri so stopili učenci k Jezusu in vprašali (rekli): Kdo je največji v nebeškem kraljestvu? Jezus pa je poklical otroka, ga postavil mednje in rekel: Resnično povem vam, če se ne izpreobrnete kakor otroci, ne pojedete v nebeško kraljestvo. Kdor se poniža, kakor ta otrok, ta je največji v nebeškem kraljestvu.“

In ko so prinesli otročiče k Jezusu, da bi jih blagoslovil, je zopet rekel: „Resnično, povem vam, kdor ne sprejme kraljestva božjega kakor otrok, ne pojde v nebeško kraljestvo!“ (Mark. 10. pogl.)

O sveta Terezija Deteta Jezusa, uči nas bolj in bolj pot duhovnega detinstva, pot otroške popolne, ljubeče izročitve Ženinu naših duš, ki je duhovno — malim obljubil nebeško kraljestvo!